

[Ninn-Hansen.]

kan da måske være praktisk, at venstre og fremskridtspartiet finder hinanden så godt, som tilfældet er, og som jeg sagde, så må vi andre jo nu være afventende med hensyn til, hvad disse partier når til i disse sager.

Vi må jo desværre konstatere — og det gør jeg med skuffelse — at det samarbejde, der har været imellem os hidtil vedrørende sager af denne karakter, altså ikke eksisterer i øjeblikket. Og det er jo da ikke, fordi det konservative folkeparti har trængt sig på med at gå i spidsen med et forslag. Vi sluttede os naturligt til de tanker, kristeligt folkeparti i forrige samling havde fremsat, og har loyalt arbejdet sammen med dette.

Jeg kan da godt forstå, hvis kristeligt folkeparti på grundlag af de debatter, der har været i 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne, forventede, at man i hvert fald i venstre og det konservative folkeparti kunne få tilslutning til et lovforslag som det, man fremsatte. Det har vi altså gerne villet leve op til, for vi har den opfattelse, at hvis man ønsker et borgerligt samarbejde — og det gør vi — så er det ikke blot ens egne forslag, det gælder om at få tilslutning til, men så skal man også være parat til at acceptere andre borgerlige partiers forslag.

Jens Møller (KrF):

Hr. Brusvang sagde, at CD ikke kunne være med, fordi der kunne være tilfælde, hvor også arbejdsgiverne ville ønske, at alle var organiserede, og så nævnte han det eksempel, at der kun var én eller to tilbage i en virksomhed, der ikke var organiserede. Ja men kære, hvis både arbejdsgiveren og arbejderne ønsker, at alle skal være organiserede, så kan de da gennemføre det når som helst. Det er der da ingen der kan hindre dem i. De kan lade være at ansætte folk, der ikke er organiseret. Det kan man ikke tvinge dem til at gøre, hvis de er enige om det. Man kan bare ikke lave nogen fast aftale på forhånd, der tvinger arbejdsgiveren til at gøre det imod hans vilje.

Så er der hr. Kurt Hansen. Han siger, at vi burde stå frem og sige, at det er et forsøg på at splitte arbejderklassen op. Det er jo et temmelig hårdt forlangende, at vi skulle stå frem og sige sådan noget, når vi ikke mener det. Man kan jo ikke forlange af os, at vi ligefrem skal stå og sige noget, vi ikke me-

ner. Vi gør det for at kæmpe for den personlige frihed også i denne sag og intet som helst andet. Hvis man prøver på at dutte os andre ting på, så er det falsk.

Arbejdsministeren sagde, at vi herved ville beskytte de mindre gode arbejdsgivere. Det har jeg svært ved at se. Vi vil jo ikke hindre, at der indgås aftaler mellem fagforeningerne og arbejdsgiverne. Vi laver heller ikke noget om på de midler, som fagforeningerne har til at overtale sådanne arbejdsgivere til at gå ind i en sådan aftale. Der er ingen ændringer på disse områder. Den eneste ændring er, at den aftale, der så måtte komme, ikke må indeholde en eksklusivklausul. Vi vil ikke hindre nogen i at organisere sig, men heller ikke have nogen tvunget til det.

Jeg kan sige, at for kort tid siden blev jeg spurgt, hvad vi ville gøre politisk for at hjælpe nogle mennesker, der blev udnyttet af arbejdsgiveren, nogle mennesker, der ikke var organiseret. Jeg svarede dertil, at det kan vi intet gøre for politisk. Jeg kan kun råde disse mennesker til at blive organiseret hurtigst muligt.

Hvorfor ikke et beslutningsforslag, siger fru Nathalie Lind. Ja, hvorfor ikke? Det havde vi da ikke noget imod, men nu ligger her altså et lovforslag, og vi kan ikke nå at lave et beslutningsforslag i denne samling. Her ligger et fra venstre, og som kom senere end vores, det er rigtigt. Men det er betydelig mere vidtgående og tager helt andre grupper med ind i det, end der er tale om i vores forslag.

Hr. Glensgårds fortrolkninger af forslaget vil jeg tillade mig at se stort på. Hvad meningen er med lovforslaget, er sagt ganske tydeligt, både af hr. Ninn-Hansen og af mig. I øvrigt vil det jo være sådan, at der er tid til, at disse ting kan blive forhandlet mellem ministeren og de berørte organisationer, og praksis vil selvfølgelig som i andre tilfælde fremover blive fastlagt af arbejdsretten. I øvrigt har der været rigelig tid til at få undersøgt disse indvendinger i løbet af de 2 år, lovforslagene har været.

Hr. Ingomar Petersen siger, at vi falder over hinandens ben for at fremsætte forslag. Det kan jeg kun give ham ret i, og det er faktisk meget sørgeligt, at det er sådan, for det er derved, det bliver umuliggjort at få noget igennem. Det er, som om hvert parti